

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. XXXI. Valde attendebat ad Professorum perfectionem: & insignis
virtus P. Francisci Riberæ, qui tunc sacras literas profitebatur

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

CAPVT XXXI.

VALDE SERIO ATTENDEBAT
 ut Professores essent valde perfecti: & un-
 signis virtus P. Francisci Ribera,
 qui tunc sacras literas
 profitebatur.

VAMVIS P. Balthassar valde
 attenderet, ut studiosi Socie-
 tatis literas cum spiritu con-
 iungerent, ut vidimus: multa
 tamen magis & optabat, & stu-
 debat, ut Magistri & Professo-
 res id ipsum maximè contem-
 derent, utpote à quibus virtus, spiritus, & Reli-
 gio discipulorum maximè dependeat. cum enim
 discipuli ut plurimum ament, magnique faciant
 suos Professores, à quibus scientias & eruditi-
 onem hauriunt: ita conantur eorum Religionem
 & sanctitatem, quam ab illis coli vident, imitari
 à quorum verbis, & actionibus cum magna sa-
 voluptate, & oblectatione virtutes discunt, quas
 in eis vident elucere, & quas plures se facere
 stendunt, quam ipsas scientias; & iidem ipsi
 Professores exemplari sua vita sui ipsorum ac do-
 ctrinæ suæ magnam discipulis ingenerant opi-
 nionem: ita ut si in praxim aliquid sit deduce-
 dum, facilem eius reddant executionem. Nam
 (ut S. Petrus Chrysologus dixit:) Magisterij au-
 thoritas

Serm. 167.

*thoritas constat ex vita: docenda faciens obedientem
 perficit auditorem:* contra verò prava aut imper-
 fecta vita opinionem detrahit & honorem Magi-
 stro, & eius doctrinæ. In quem sensum etiam San-
 ctus Bernardus dixit: *cuius vita despicitur, restat vt* *Serm. 2. de*
predicatio contemnatur. Quamobrem valde o- *Resur.*
 prabat Pater Balchassar, Professores & Con-
 cionatores valde esse spirituales: & prius in
 se ipsis proficere, vt alios proficere face-
 rent. Aiebat enim: valde dolendum esse char-
 tas & memorias, sententijs & veritatibus es-
 se plenas; animas verò, virtutibus vacuas;
 & inordinatè plane eos facere, qui quicquid
 studio suo comparant, ad aliorum profe-
 ctum ita dirigunt, vt nihil sibi supersit: si-
 quidem vnus ex proximis, & quidem om-
 nium primus, cuius ratio sit habenda, ego
 ipse sum, iuxta illud Salomonis: *a bibe aquam a* *Prov. 3.15.*
de cisterna tua, & fluenta putei tui; deinde de-
viuentur riuu tui foras, & in plateis aquas
suas diuide: Addebat autem: viros eruditos
 sine spiritu, inanes, & elatos magnum Eccle-
 siæ Dei, & Religionibus adferre detrimen-
 tum; quòd si liberum sibi esset, huiusmodi
 homines ad eò sibi placentes & florentes, (li-
 cèt sibi videantur Ecclesiæ ac Religionum es-
 se columina) statim ad culinam mitteret, vt
 arrogantia, & lasciuens ille affectus ibi mor-
 tificareretur, & exhalaret. Eruditos verò Dei
 cordi conformes, suamque scientiam cum spi-
 ritu coniungentes, in magno honore habebat,
 magni faciebat, Deoque D.N. valde commenda-
 bat; & in quibus poterat, subsidio & auxilio erat:

quia tales iudicabat, verè esse Ecclesiæ ac Religio-
nis columina. Hoc autem fauore prosecutus est
eum Deus, vt ij, quorum tunc curam habebat in
suo Collegio, tales verè essent.

A N N O
1575.

Et nominatim, cum ageretur de lectione scri-
pturæ Sacræ in eo Collegio constituenda, qua
tanti est momenti; vt studiosi sacre Theo-
logiæ, quæ illi maximè innicitur, perfec-
tiores euaderent, valde optabat, vt talis
aliquis Professor constitueretur, qui eminenti
doctrinæ, vitæ coniungeret sanctitatem.
& Dominus noster, vorificavit illum compo-
tem, mittens ad illud Collegium P. Franciscum
Riberium, suum olim Merinæ Nouitium,
de quo & opinionem & pignus magnum
habebat: quod præclaris suis virtutibus ad-
ficaturus esset, & valde excitaturus Fr-
tres nostros studiosos: earum hic summam
quandam subijciam, eò quòd tot nominibus
ad eum spectare videantur, quem habuit in suo
Tyrocinio Magistrum.

FUIT insignis hic vir Collegialis insigni
Collegij Archiepiscopalis, quod est in Vniuersi-
tate illa Salmaticensi: & absoluto tempore ma-
nendi in illo Collegio redijt ad suum Oppi-
dum Villa-castinum, vnde erat oriundus: ubi
bique continebat se in studijs Sacræ scrip-
turæ, in quibus valde excellebat, vt potest
trium linguarum valde peritus, Latinæ, Græ-
cæ, & Hebraicæ. Voluit Deus supremis suis
consilijs vt in quibusdam rebus, quas ambiebat
parum foeliciter illi cederet: quæ eius fuit magna
foelicitas. Nam transiens per illud Oppidum Pa-

ter Martinus Gutierrius Salmaticēsis tunc Collegij Rector (vbi eum nouerat, & cum eo egerat, eiusq; Confessiones exceperat) eum uisitauit; & postquam de rebus alijs contulissent, dixit Doctor Riberius; se decreuisse, recipere se ad quandam domum illius oppidi, prope quoddam Sacellum B. Virginis, ad quam singularem haberet deuotionem; & inde uelle prodire, vt in vicinis locis conuersiones haberet: reliquum uero tempus consumere cum suis libris. & interrogauit P. Gutierriū, quid ipsi uideretur de illa uitæ ratione: cui uir sanctus: Domine Doctor, inquit, placet huiusmodi mentis uestræ decretum; sed attendat, quod tunc retinet sibi optimum pignus, quod habet, propriam scilicet uoluntatem. Hoc uerbum ita cor eius penetravit cælesti luce, & spiritus Sancti motione pulsante, vt statim decreuerit omnino mundo renunciare, & Societatis Institutum amplecti, in qua eadem studia & ministeria exercere liceret, absq; vlla propria uoluntate: sequendo scilicet Obedientiam, quæ nos cum diuina connectit.

Hoc absolutè edito decreto, etsi per dies aliquot ibi hæserit, vt prospiceret quibusdam Dominabus cognatis suis honestissimis: tandem omnes vincens difficultates, uenit Salmanticam: ubi à Patre Martino Gutierrio receptus est in Societatem Anno 1570. & inde iuit Metinam cum Patre Balthassare, ubi experientia didicit, quod scriptum reliquit in quodam ex suis *Lib. 1. c. 2.* libris: quod scilicet uir esset magnæ mortificationis, & orationis, ualde potens in uerbo, quo *Je de IESU.* transfigebat corda; magnamque industriam ac dexteritatem haberet in deducendis animabus ad Deum.

ad Deum. Vfus ergo aded excellenti Magistro, & naturali gratiæque talento, quod à Domino acceperat: ita spiritum Societatis hausit, quasi ipsa iuuentute in ea fuisset educatus: & in omnibus virtutibus valde excelluit, nominatim vero in ea, cuius amor eum ad Religionem allexerat. Obedientia scilicet, cuius leges & reliquas Superiorum Ordinationes exactissimè seruauit, non solum tempore sui Tyrociniij, sed etiam totius uitæ: ita vt neque studia, neque aliæ occupationes, quas habuit, potuerint ipsam ab exactatione impedire, aut ab exacta cuiusuis Regulæ etiam minimè obseruatione retardare. Et quamuis sæpius valetudinem haberet debilem; ac propterea indigeret, nunquam tamen interdiu bibere voluit absque Superioris licentia; nec prætermittere cubiculi purgationem bis in hebdomada; nec domum aut extrà literas aut schedam aliquam legere, absque Superioris licentia; nec tale quicquid scribere, quin prius ad id licentiam obtineret, nec mittere nisi prius, quod scripsisset, ostenderet; imò aliquoties euenit, vt postquam ostendisset, aliquid addendum occurreret: & nec tunc literas claudere volebat, nisi prius, quod addidisset, ostenderet: cum enim id totum esset iuxta regulas, nolebat nec in puncto quidem ab eis recedere. Fuit insignis in modestia & totius corporis compositione, in suarum actionum moderatione; humilis supra modum, planè addictus, vt in suis dubijs alios consuleret; & ab alijs doceretur, etiam minus peritit: valde humanus & affabilis in sua conuersatione, & sua

& suarum virtutum exemplo, valde se reddebat amabilem. Non erat eius feruor sicut iuuenum Tyronum, qui ollarum instar ad magnum ignem appositarum, vehementer feruent, & quod intus habent, strepitu quodam exterius effundunt: sed eius feruor erat grauis, substantialis planè, & pacatus, instar alicuius ollæ ad moderatum ignem feruentis, meliusque coquentis, quod continet: qui feruor est etiam diuturnior. Quare grauitate, ac pondere solidarum suarum virtutum omnes ædificauit, vbicunq; fuit; tam Metinæ, quàm Salmanticæ, vbi Scripturam sacram per multos annos cum magna omnium approbatione docuit; in quam aliquos reliquit scriptos libros, qui fidem faciunt insignis luminis à Deo ad eius intelligentiam accepti.

In his omnibus multum iuuabatur Oratione, in qua multas diei, & noctis horas expendebat, sequens sui Magistri exemplum, & vestigia, eiusdem orationis auxilio utebatur ad sacræ Scripturæ intelligentiam; cui interdum ieiunia, aliasq; pœnitentiæ addebat. Et cum circa locum aliquem difficilem videret se implicatum, recipiebat se per dies aliquot ad exercitia spiritualia, & per huiusmodi media Dominus illi communicabat, quod quærebat, Persona quædam digna valde, cui fides adhiberetur, retulit, se, cum P. Riberius in festo S. Andree concionaretur, vidisse magnam lucem, quæ prædictum Patrem circumdabat, & in ea ipsum Christum D. N. qui magna maiestate, & pulchritudine sua illi assistebat, & vultu placido concionantem aspiciebat, vlnis suis super Patris humeros innitens, quasi sub sua eum protectione haberet.

In concionis progressu P. protulit hæc verba: O magni Dei nostri granditatem! quod non sicut tota Scriptura sacra apex, non refertur mysterium veritatum: Denique tota est eius ore prolata, quæ summa est veritas. Et tunc persona illa audiuit Christum Dominum iucunda voce sibi dicentem: Filia, hic est verè vir, qui sanum ac verum exprimit Scripturæ meæ sensum: ideoque meas illi veritates infundo, qui nouit perpendere, & æstimare, quantum mihi constiterit, quod eas fecerim hominibus innotescere, sanguinem scilicet meum rectè tibi contigit, quod eum habeas Confessarium; crede quod tibi dixerit; nam in eo me ipsum inuenies; discesque, qua ratione meam debeas voluntatem exequi. Estque mihi valde credibile, hanc reuelationem non inanem fuisse; sed à Christo D. N. profectam: eò quod nouerim, valdeque familiariter egerim cum Patre ipso Riberio, in quo prædictas virtutes obseruauerim; ac Zelum, quo tenebatur intelligendi, legendi, & concionandi cum magna puritate literas sacras; & iuuandi, ac promouendi animas, in quibus omnibus cum magno seruire semper perseverauit usque ad mortem, quæ contigit mense Nouembri, Anno 1591. Cuius mors tam fuit preciosa, quàm fuerat eius vita. Et tertio post die eadem persona, quæ prædictam habuerat visionem, statim post Communionem raptam fuit spiritu, visaque sibi est, in cælo esse, ubi prædictum Patrem Franciscum Riberium vidit cum magna gloria, valde prope sedem Dei: ex cuius pectore ingens lux procedebat in pectus eiusdem Patris, quem ingenti pulchritudine, ac lætitia illustrabat, sibique vnicebat; per quam maxima quæque intel-

intelligebat eorum, quæ in mundo docuisset: & eadem persona facta est capax, quod tantam lucem Deus huic viro dedisset, eo quod nunquam respexisset, aut curasset honorem inanem; sed ipsum Deum, ut & cognosceretur, & amaretur ab omnibus, & obsequium ei à suis creaturis præstaretur. Adiecit, quòd hæssisset in Purgatorio per horam; idque sine magno cruciatu: eidemq, commisit, ut cuidam alteri afflictæ personæ diceret: si in coelo posset esse aliqua pœna, se etiam illic eam sensurum, quòd videret illam talia pati: Sed quoniam æterna iam bona sibi patebant, quæ abundè remunerarent finitas calamitates, quibus afficiebatur, non poterat dolere, etiam videns eam talia pati: & ipsimet personæ, cui sanctus Pater apparuit, multa & præclara dedit documenta, ut posset in obsequio diuino proficere; eamque valdè est consolatus, quæ etiam multum indigebat solatio. Hæc omnia facilè credi possunt de eo Patre, qui vitam suam in tanta puritate ac veritate duxit, sicut dictum est. Alia plurima de eodem venerando Patre referre potuissem; sed prætereo, iudicans, ea, quæ dixi, sufficere ad honorem Magistri,

ac spiritualis eius Patris
ex tanto discipulo.

